

KAHRAMAN TÜRK DENİZCİLERİ

Deryalara Kılıç Vuran Reis

ULUÇ REİS

İSMAİL BİLGİN

KAHRAMAN TÜRK DENİZCİLERİ
ULUÇ REİS

İSMAİL BİLGİN

1. BÖLÜM

MERCAN KAYALIKLARINDA GIOVANNİ ADINDA BİR ÇOCUK

Le Castella Kasabası'nın mercan kayalıklarında balık avlayan Birno Galeni yanında torunu Giovanni Dionigi Galeni'ye nasıl olta bağlayacağını öğretiyordu. Kendisi iyi bir denizciydi. Torununun da denizi sevdiğini anlamış, onu balık tutmak ve sünger çıkarmak için gittiği mercan kayalıklarına getirmişti. On yaşına gelmiş olan torununu çok severdi. Ona sık sık "Sen bana benziyorsun. Sen de benim gibi denizi seviyorsun. Kara bizler için sıkıcı evlat." derdi. On yaşındaki Giovanni ise dedesinin söylediklerini can kulağı ile dinlerdi. Onu dikkatle izlerdi. Özellikle dedesiyle birlikte denize açılmaya, onunla mercan kayalıklarının-

da avlanmaya bayılırdı. Deniz öyle berraktı ki dibi dahi kolayca görünürdü. Bu bölgede çeşit çeşit renklerde birçok mercan bulunurdu. Sonra rengârenk, çok sayıda balık çeşidi vardı. Balıkçılar sık sık buraya gelir, ağlarını atardı. Balık avcılığı kadar sünger avcılığı da revaçtaydı. Onlarca metre derinlikte bulunan mercanları bulup çıkarmak ustalık isteyen bir işti. İyi bir yüzücü olmanın yanında körük bir ciğere sahip olmak gerekirdi.

Giovanni sık sık suya atlayıp yüzüyordu. Su altını seyrediyordu. Onun bir balık gibi yüzmesi en çok dedesi Birno Galeni'yi gururlandırıyor. Açıkçası bundan memnun oluyordu.

– Annen seni görse bana kızar evlat.

– Neden dede?

– Neden mi? Neden bunca derinde oğlumu bir başına bırakıyorsun derdi.

– Ama ben iyi yüzme biliyorum.

– Haklısın ama yine de dikkatli ol. Denizdir bu. Denizde şartlar her an değişir.

– Dede ben de sünger avlamak istiyorum.

– Ooo bunun için çok küçüksün. Ciğerlerin bu işe yetmez.

– Ama süngercilikte daha çok para var.

– Evet. Ben de çok daldım gençliğimde. Şimdi ihtiyarladım. Daha derine inmeye nefesim yetmiyor. Balık tutmak benim için daha az tehlikeli.

– Sünger avcıları tehlikeli iş mi yapıyorlar dede?

– Elbette. Vurgun yiyebilirler.

– Vurgun ne demek dede?

– Denizin dibine indikçe su kütlesinin ağırlığından dolayı basınç artmaktadır. Yani su seni baskı altına almaktadır. Sanki üzerinde çok büyük ağırlık konmuş gibi olursun. İnsan vücudu buna dayanamaz. Bilincini yitirir. Organları zarar görür. Kalbi durur örneğin. Ciğerleri patlar. Beyin kanaması geçirir... Pek çok zararları vardır. Sünger avcıları bu yüzden derine yavaş yavaş dalarlar. Basınca alışırlar. Ama o da işte nefes problemine yol açar... Zor iştir evlat. Balık tutmak daha iyi.

– Ama ben de sünger avlamak istiyorum.

– Biraz daha büyümen lazım.

– Hep böyle diyorsun dede.

– Senin gelişmen, büyümen gerekli... Herkes sünger avcısı olamaz. Söyle bakalım şu geçen balığın adı nedir?

– Tekir balığı.

– Aferin.

– Ya şu sürü hâlinde gezenler?

– Onlar mı, sardalya. Şimdi bu sürünün arkasında mutlaka çinekop ya da palamut vardır. Onları kovalarlar.

– İyi bildin.

– Balıkları iyi öğrendim dede.

– Haydi çık kayığa da şu balıkları ağdan toplayalım.

– Geliyorum.

Bu sırada dedesi torununa göz attığında hemen oltasını bıraktı.

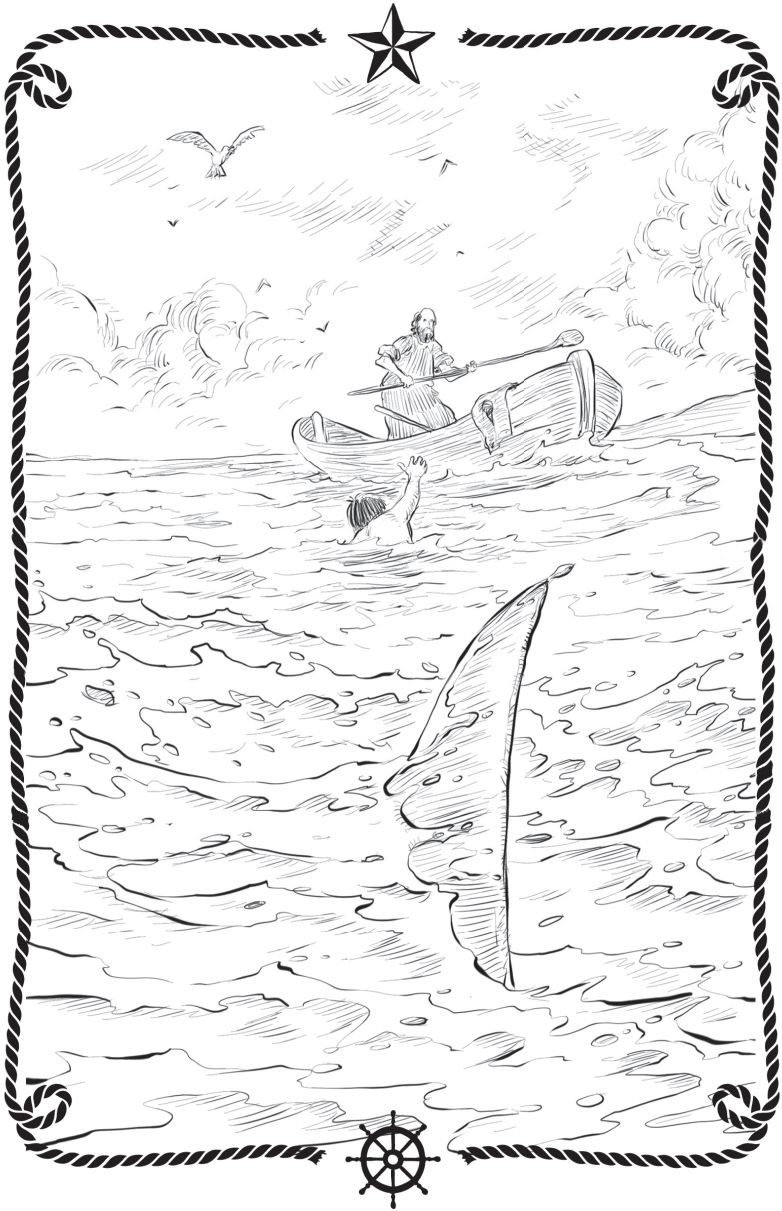
– Giovanni çabuk gel. Hızlı yüz. Çok hızlı!

– Ne oldu dede?

– Sen hızlı yüz!

Dedesi hemen ayağa kalktı. Küreği eline aldı. Havaya kaldırdı ve kayığa yaklaşan torununa dikkatle baktı. Arkada uzun bir gölge görmüştü. Yüzgeçlerden biri de su üstündeydi. Bu, torununa saldırarak olan bir cam göz cinsi köpek balığı idi.

– Haydi ver elini bana!

Torununu kayığa çeker çekmez, küreği köpek balığının kafasına indirdi.

– Al bakalım. Torunuma saldırmak nasılmış gör.

– Köpek balığı mıydı dede?

– Evet.

– Hay aksi... Ben hiç görmedim.

– Ama ben gördüm. Haydi bakalım işimiz çok. Diğer ağları da çekeceğiz. Şu oltayı kenara koyalım...

– Peki dede...

Akşama dek çalışan dede ve torunu karanlık basmadan Le Cestelle Kalesi'ne geldiler. Kale içinde yer alan evlerine yorgun argın döndüler.